

կէ կը փոփոխուէին եղանակին ու գաւառին համեմատ: Եւ մեք պիտի կարենանք տեսնել հոն՝ հայ լեզուին ու երկրին ծանօթ մրգերէն՝ տանձ, բոշո, սերկեշիլ, հոյն, բոշ (Ագթ. 479), դեղձ (անդ. Գոշ՝ Առկ. 17), նուռն (Ագթ. 479. Խոր. 609, '10. Որբ. 185). սեխ, ձմերուկ (Գոշ՝ Առկ. 51, 56), սալոր, դամոն, ծիրան (նոյն, 16), նարինջ, յունապ (նոյն 21, 19) եւ այլն: Ասոցմէ խնձոր ու տանձ՝ միջին դարուն աւելի յարգի են «ի սեղան ճոխից» (նոյն, 13). սեխը նոյնպէս հաճելի է անոնց, եւ ազնուագոյն կը համարուի քան զվարունգը (նոյն, 55, 57). Իսկ սերկեւիլն աւելի հիւանդաց կը գործածուի (նոյն, 17): Ի սեղան կ'եննեն նաեւ չոր մրգերը՝ զորս տեսանք շտեմարանին մէջ (աստ, 15):

Գ. Ըստ Փաւստոսի՝ աղանդերի մասն էր եւ «ամիձ», զոր կը յիշէ Եղիշէն ալ, «ամձովք երէոց» (174): Նոյնը գործածուած է Ոսկեբերանի Թարգմանչէն եւս՝ «ամձաբեր» բարդին մէջ (Մտթ. Բ, 69), յն. ὁψοπιόζης դէմ, որոյ առաջին արմատն ὁψον է որ եւ իցէ համեղ ուտեստ, եւ երկրորդն՝ արար, շինող: Ամիձ՝ կայ ասորի եւ արար լեզուաց մէջ եւս՝ խառնուրդ նշանակութեամբ (Հիւբշ. 96): Այս է անշուշտ հայ բառին ծագումն եւ իմաստն ալ,